కవితా కౌముది

మోహకలాపం

వింజమూరి రాగసుధ - లండన్

మరుల మందాకిని గామినియై నఖశిఖ పర్యంతం హొయలు చెలగి
వలపుల తలపుల పొన్నారిమదిని పొంగి సుడులు తిరిగి
మక్కువ మరకత కాంతుల కాంతబింకపు తిమిరం బెదరి చెదరి
కలవరముల కనుదోయిసీమల కకావికలై కదలి కరిగి
తమకపు గమకములు అంచెలంచెలుగా చెలరేగి పెరిగి
ఎలనాగ ఒడిలో అణకువలు ఒదిగి ఒరిగి
అటు ఆలింగనపు సైయ్యాటలలో దేవరుని జంధ్యము జరిగి
ఇటు చెంగల్వపు మోమున దేవేరి సిందూరము ఇంచుక చెరిగి
ప్రకృతి వీక్షణముల అచ్చెరువున సాగు ఆ దివ్యమోహన మోహకలాపం
ప్రణయలహరుల డోలలాడు రసరమ్య సరసోదంతం
కావ్యనాయిక చెక్కిట కులుకుతూ జారు పదబాష్పముల వృత్తాంతం
ఇచ్చలపతి సరసముగా ఇంతికి ఇచ్చిన సరరస ఫలితాంశం
హృదయ కచ్ఛపి పసిడితీగల లంఘించి పలికిన ఆనందరాగం
నిరంతరం హృద్ రమణీయం దైవనిర్మితం ఆచంద్రతారార్కం..!

గుర్తులు

బొల్లోజు బాబా - కాకినాడ

నీవెలా ఉన్నావో అలానే నాకు గుర్తు
పోయిన శరత్తులో నీవెలా ఉన్నావో అలానే నాకు గుర్తు
నీవు ఒక నిశ్చల హృదయానివి.

నీ కళ్ళల్లో వెన్నెల జ్వాలలు కదం తొక్కేవి.
నీ హృదయ జలాలపై ఆకులు రాలుతూండేవి

నా చేతులపై ఎగబ్రాకే, ఆకులతో నిండిన తీగమొక్కలాంటి
నీ స్వరం శాంతంగా, నిమ్మళంగా ఉండేది.
నిబిడాశ్చర్యపు మంటలలో నా దాహం దహిస్తూండేది
ఓ తీయని నీలి కలువ నా హృదయంపై మెలిక తిరిగేది.

నీ నయనాలు దూరమయ్యాయి, శరత్తూ సుదూరంగా ఉంది.
నా ప్రగాఢ వాంఛలు
పిట్టగానం వైపు, ఇల్లులాంటి హృదయంవైపు వలసపోయాయి
నా చుంబనాలు బూడిదలా నేలరాలాయి.

నీ జ్ఞాపకం కాంతితో, పొగమంచుతో, నిశ్చల తటాకంతో తయారు చేయబడింది.
నీనయనాలకావల సుదూరంగా సాయింత్రాలు ప్రకాశించేవి.
యెండు శిశిర పత్రాలు నీ హృదయంలో సుళ్ళు తిరిగేవి
(మూలం: ఐ రిమంబర్ యు యాజ్ యు వర్ - పాబ్లో నెరుడా)

నా కింకేమీ ఒద్దు

ఆత్రేయ కొండూరు

అయిష్టంగానే! ఎంత మారాను!?
లేత చేతులు, నిర్మల హృదయం..ఏవీ?

ఒద్దనుకున్న సంగమానికి
ఏమిటీ ఒరవడి? ఎందుకీ పరుగు?

ఆశల పగ్గాలకి చిక్కిన
అసంకల్పిత బ్రతుకు పయనం

ఎవరికోసం?

ఆ పసితనం కంటే నాకేమీ ఒద్దు..
ఈ ప్రస్తుతం అసలొద్దు..
చూడని భవిష్యత్ వసంతాలొద్దు

జనసముద్రంలో నాకై తపనతో వెదికే
ఓ రెండు కళ్ళకోసం నే కన్న కలలు చాలు..

నాకింకేమీ ఒద్దు..!!

స్వప్న మేఘం

కె క్యూబ్ వర్మ - పార్వతీపురం

ఒక స్వప్నమేఘం కరిగిపోతూ
అందరి హృదయాలలో
కన్నీటిని వర్షించింది

స్వప్న పథికుడు మరెవరికీ
అందనంత దూరం
వడివడిగా
నడుచుకుంటూ పోయాడు!

శోధన నాళికలోంచి
స్వప్నలోకాలకు పయనమయ్యాడు!

శిరస్సు తెగిన దీపపు
స్తంభానికి తన జీవన నౌక
లంగరు వేయగా
పెద్ద పెద్ద అంగలు వేసుకుంటూ పోయాడు!

కానీ..
పైకి చూడు నీ మనో నేత్రంతో
ఆయన వేలి చివరల నుండి రాలిన
వెన్నెలాకాశంలో
మంచు శిల్పాలు..!!

మూగవీణ

గరిమెళ్ళ నాగేశ్వర రావు - విజయనగరం

వాడు తోటనంతా కదనకుతూహల రాగంలా కలియదిరిగి
చేవదేరిన ఓ చెట్టు గుట్టని ఎట్టకేలకి పట్టుకుంటాడు..
పనస చెక్కని పదిలంగా మనసు పెట్టి కోస్తూ
మెట్టు మెట్టుకీ ప్రేమని పెట్టుబడిగా పెట్టి
మేరువు మెరుపుల నుండి వీణ కురియ విరుపుల దాకా
రాత్రింబవళ్ళని నగిషీలు చెక్కి ఆకృతిని ఆవిష్కరిస్తాడు.
నరాలను తీసి తీగలు చేసి స్వరాలకి శృతి చేస్తూ
స్వేదం నాదమయ్యే విపంచికి ఊపిరులూదే విరించి వాడు
మునివేలు కొనగోటితో కోటిరాగాలను మీటుతోన్నప్పుడు
మనసు ఆనంద భైరవిని ఆలపిస్తుంది
ప్రణవనాదంలా వీణా వాదనం విశ్వవ్యాపితమౌతోన్నప్పుడు
తనువొక తన్మయత్వపు తంత్రిలా మూర్ఛనలు పోతుంది
పాప్ గీతాల పరవళ్ళ హోరులో
ఎలక్ట్రానిక్ సరిగమల సరికొత్త జోరులో
వీణ మీటే పాట పాతబడుతుంటే..

మూతబడ్డ చేతిపని మూతిని కుట్టేసింది.

వీణ కావాలంటూ ఓ పిలుపు తలుపు తట్టినప్పుడు

వాడి ముఖం వెన్నెలలో బృందావనమై వెలిగిపోయింది

వీణ ఒకటి కావాలట..తీగలతో పనిలేదట..

రూపం అపురూపమవ్వాలట.. రాగాలు మూగబోయినా

ఆకారమే తప్ప ఆత్మతో పనిలేని కృత్రిమత్వాన్ని

షోకుల షో కేసుకి కానుకగా తీర్చి దిద్దాలట

మూగజీవికి ప్రాణం పోయడం తప్పనప్పుడు

బ్రహ్మదేవుడు పడిన బాధేంటో మనకి తెలీదు గానీ

తీగెలు తెగి రాగాలు పలకని ఓ మూగవీణని

చెక్క బొమ్మగా చెక్కుతోన్నప్పుడు

ఉలిదెబ్బలు వాడి మనసుని ముక్క చెక్కలు

చేసింది..నిజం..!!

(బొబ్బిలి వీణ తయారు చేసే చేతి పనివారు, బొమ్మ వీణలు చేసుకుంటూ పొట్టబోసుకుంటున్న వార్త విని వ్రాసింది)

రసరేఖలు

బచ్చోటి శ్రీధర్

పెరటి తోటలో దినమెల్ల తిరిగి తిరిగి

మల్లె పూవులనెన్నొ దోసిళ్ళ నింపి

నేలపై యొక్క సుమమును రాలకుండ

తెచ్చుచుంటిని ప్రేమ నీకిచ్చు కొరకు

ఎవ్వడో కొత్త మానిసి యిటకు వచ్చి

పూల సొబగును చూసి తా పొంగిపోయి

ఈయుమంచును తనకు ప్రాధేయపడియె

ఎంత దండిగనో ధనమీయజూపె

కేవలసుమమ్ములా యివి? కావు- నా హృ
దంతర మధురప్రణయ చిహ్నమ్ము లివ్వి
విలువకందనివివియంచు తలతు నేను
ఊహకందని రూకలనొసగు వీడు

పూలనమ్మినచోనేమి పుట్టి మునిగె?
కలయ వనమెల్ల తిరిగి తేగలను మరల
ఇంత ధనమును పొంద నాకెట్టులౌను?
కోరుకొన్నచోనెల్ల నీకొరకు కాదె!

ఒక నిమేషమ్ము హృదయమ్మునుగ్గబట్టి
పూలనన్నియునవ్వాని పాలు జేసి
రిక్తహస్తుడనౌచు చేరెదను నిన్ను
ప్రేమ పలుచనయ్యె ధనము వీడిపోయె